

PUBLISISTIN PÄIVÄKIRJASTA

PUOLUEEMME VIRHEITÄ

Perjantaina, syyskuun 22 päivänä 1917.

Mitä enemmän syventyy ajattelemaan niin sanotun Demokraattisen neuvottelukokouksen merkitystä, mitä huolellisemmin tarkkailee sitä syrjästäkäsini — sanotaanhan näet, että syrjästäkäsini näkyy paremmin, — sitä varmemmin vakuuttuu siitä, että puolueemme osallistuminen Neuvottelukokoukseen oli virhe. Neuvottelukokousta olisi pitänyt boikotoida. Joku saattaa ehkä sanoa, että mitä hyötyä on tämän kysymyksen erittelystä. Eihän tehtyä saa tekemättömäksi. Mutta tällainen väite eilispäivän taktiikkaan nähden on ilmeisesti perusteeton. Me olemme aina tuominneet ja marxilaisina olemme velvollisia tuomitsemaan tuollaisen „päivän kerrallaan” elämisen taktiikan. Hetkelliset menestykset ovat meille liian vähän. Meidän ei yleensääkään saa tehdä laskelmia vain hetkeksi tai päiväksi. Meidän on alinomaan tarkastettava kantaamme *tutkimalla* koko poliittisten tapahtumien ketjua, niiden syy-yhteyttä, niiden seurauksia. Analysoimalla eilispäivän virheitä me opimme välttämään virheitä tänään ja huomenna.

Maassa on ilmeisesti kehittymässä uusi vallankumous, *toisten* luokkien vallankumous (niihin verrattuna, jotka suorittivat vallankumouksen tsaarivaltaa vastaan). Edellinen oli proletariaatin, talonpoikaiston sekä englantilais-ranskalaisen finanssipääoman kanssa liittoutuneen porvariston vallankumous tsaarivaltaa vastaan.

Nyt on kehittymässä proletariaatin ja talonpoikain enemmistön, nimittäin talonpoikaisköyhälistön vallankumous porvaristoa vastaan, sen liittolaista, englantilais-ranskalaisista finanssipääomaa vastaan, bonapartisti Kerenskin johtamaa porvariston hallituskoneistoa vastaan.

Emme kajoa nyt uuden vallankumouksen kasvua todista-viin tosiasioihin, sillä pää-äänenkannattajamme „Rabotshi Putj” lehden artikkeleista päätellen puolue on jo lausunut selvästi mielipiteensä tästä asiasta. Uuden vallankumouk-sen kasvu on ilmiö, jonka puolue lienee yleisesti tunnusta-nut. Tietenkin yhteenvetoja tätä kasvua osoittavista tie-doista vielä tarvitaan, mutta ne olkoot toisten artikkelien aiheena.

Tällä hetkellä on tärkeämpää kiinnittää suurin huomio vanhan ja uuden vallankumouksen välisiin luokkaeroa-vuuksiin, siihen, millainen on poliittinen tilanne ja mitkä ovat tehtävämme tämän perusilmiön, luokkien keskinäisten suhteiden kannalta katsoen. Silloin, ensimmäisessä vallan-kumouksessa, etujoukkona olivat työläiset ja sotilaat, t.s. proletariaatti ja kehittyneimmät talonpoikaiskerrokset.

Tämä etujoukko *innosti mukaansa* paitsi monet pikku-porvariston huonoimmat, horjuvat ainekset (muistakaamme menshevikkien ja trudovikkien horjunta tasavallan suh-teen) myös monarkistisen kadettipuolueen, liberaalisen porvariston, muuttaen sen tasavaltalaiseksi. Miksi tällai-nen muunnos oli mahdollinen?

Siksi, että taloudellinen herruus on porvaristolle kaikki kaikessa, kun taas poliittisen herruuden muoto on toisar-voinen asia, porvaristohan voi säilyttää herruutensa tasa-vallankin aikana, vieläpä sen herruus on tasavallan aikana varmempaakin siinä mielessä, että tämä valtiojärjestelmä ei kajoa porvariston etuihin, tapahtuipa hallituksen kokoon-panossa, hallituspuolueiden kokoonpanossa ja ryhmityk-sessä minkälaisia muutoksia tahansa.

Porvaristo on tietenkin kannattanut ja tulee kannatta-maan monarkiaa, koska monarkkisten instituutioiden pää-omalle suoma raaka sotilaallinen suoja on näkyvämpää ja „läheisempää” kaikille kapitalisteille ja tilanherroille. Mutta kun „alhaaltapäin” on painostettu voimakkaasti, niin porvaristo on aina ja kaikkialla „tyytynyt” tasavaltaan saadakseen turvatuksi taloudellisen herruutensa.

Nyt proletariaatin ja talonpoikaisköyhälistön, t.s. kansan *enemmistön* suhde porvaristoon ja „liittolaismaiden” (samoin kuin maailman) imperialismiin on sellainen, että porvaristoa *ei voida „innostaa” mukaan*. Vieläpä pikku-porvariston huippukerrokset ja *demokraattisen* pikkupor-variston varakkaammat kerrokset ilmeisesti vastustavat

uutta vallankumousta. Tämä tosiasia on niin päivänselvä, ettei nyt ole syytä pysähtyä tarkastelemaan sitä. Herrat Lieberdanit, Tseretelit ja Tshernovit ovat siitä mitä havainnollisimpana esimerkkinä.

Luokkien keskinäissuhde on muuttunut. Siinä asian ydin. „Barrikadilla vastakkain” eivät nyt seiso samat luokat kuin ennen.

Tämä on tärkeintä.

Tämä ja *ainoastaan* tämä on se *tieteellinen* pohja, jolta lähtien voidaan puhua *uudesta* vallankumouksesta, joka, kun asiaa ajatellaan pelkästään teoreettisesti, kun kysymys otetaan abstraktisesti, voisi tapahtua legaalisesti, jos esimerkiksi porvariston koollekutsumassa Perustavassa kokouksessa enemmistö olisi porvaristoa vastaan, jos enemmistö olisi työläisten ja talonpoikaisköyhälistön puolueilla.

Luokkien välinen objektiivinen suhde, se osa (taloudellinen ja poliittinen), jota ne esittävät tämäntyyppisissä edustuslaitoksissa ja niiden ulkopuolella; vallankumouksen voimistuminen tai laantuminen, parlamentaaristen ja ulkoparlamentaaristen taistelukeinojen välinen suhde — siinä tärkeimmät objektiiviset seikat, jotka pitää ottaa huomioon, jottei boikotti- tai osallistumistaktiikkaa suunniteltaisi mielivaltaisesti, omien „sympaatioiden” perusteella, vaan marxilaisesti.

Vallankumouksemme kokemus selittää havainnollisesti, mitä on marxilainen suhtautuminen boikottikysymykseen.

Minkä vuoksi Bulyginin Duuman boikotointi oli oikeaa taktiikkaa?

Sen vuoksi, että se vastasi kehittyvien yhteiskunnallisten voimien objektiivista suhdetta. Sen tunnuksena oli kasvava vallankumous vanhan vallan kukistamiseksi, vallan, joka saadakseensa kansan käännytyksi pois vallankumouksesta kutsui koolle sovittelevan laitoksen (Bulyginin Duuman), joka oli törkeästi väärennetty eikä näin ollen antanut toiveita siitä, että sen avulla saataisiin aikaan todella parlamentaarinen järjestelmä. Ulkoparlamentarisessa taistelussa proletariaatilla ja talonpoikaistolla oli käytettävissään tehokkaampia taistelukeinoja. Juuri näistä seikoista johtui, että oikeaa, objektiivisen tilanteen mukaista taktiikkaa oli Bulyginin Duuman boikotointi.

Minkä vuoksi III Duuman boikotointi oli virheellistä taktiikkaa?

Sen vuoksi, että se perustui vain boikottitunnuksen „repäisevyyteen” ja kesäkuun 3 päivän „läävän” karkean taantumuksellisuuden herättämään inhoon. Mutta objektiivinen tilanne oli sellainen, että toisaalta vallankumous oli pahasti laantunut ja laantui yhä. Vallankumouksen nostattamisen mielessä parlamentin antama kannatus (jopa „läävästäkin” annettu) sai valtavan poliittisen merkityksen, koska ulkoparlamentaarisia propaganda-, agitaatio- ja järjestäytymiskeinoja ei ollut juuri lainkaan tai ne olivat äärimmäisen vähäisiä. Toisaalta taas III Duuman karkea taantumuksellisuus ei estänyt Duumaa olemasta luokkien todellisen kanssakäymisen, nimittäin monarkian ja porvariston stolypinilaisen yhdistymisen elin. Maan piti saada lopetetuksi nämä luokkien väliset uudet suhteet.

Juuri näistä seikoista johtuu, että oikeaa, objektiivisen tilanteen mukaista taktiikkaa oli osallistuminen III Duumaan.

Ei tarvitse muuta kuin ajatella syvällisesti näitä kokeumuksen antamia opetuksia, eritellä marxilaisesti kysymystä, onko boikotoitava vai osallistuttava, niin vakuuttuu siitä, että „Demokraattiseen neuvottelukokoukseen”, „Demokraattiseen neuvostoon” eli esiparlamenttiin osallistuminen oli kerrassaan väärää taktiikkaa.

Toisaalta kasvaa uusi vallankumous. Sota kiihtyy. On olemassa tavattoman paljon ulkoparlamentaarisia propaganda-, agitaatio- ja järjestäytymiskeinoja. Tämän esiparlamentin „parlamentaarisella” puhujalavalla on mitättömän vähän merkitystä. Toisaalta tämä esiparlamentti ei ilmennä eikä „palvele” mitään uutta luokkien keskinäistä suhdetta; esimerkiksi talonpoikaisto on siellä edustettu *huonommin* kuin nykyisissä elimissä (talonpoikien edustajain Neuvostossa). Koko esiparlamentti on olemukseltaan bonapartelainen *väärennys* ei ainoastaan siinä mielessä, että Lieberdanien, Tseretelien ja Tshernovien inhoitava koplä yhdessä Kerenskin ja kumpp. kanssa on *kepuloinut*, väärentänyt tämän tsereteliläis-bulyginilaisen duuman kokoonpanon, vaan myös siinä syvällisemmässä mielessä, että esiparlamentin ainoana tarkoituksena on

joukkojen petkuttaminen, työläisten ja talonpoikien pettäminen, heidän vieroittaminen uudesta kasvavasta vallankumouksesta, sorrettujen luokkien sumuttaminen naamioidulla uudella asulla *vanhaa*, jo kokeiltua, kulu- nutta, ränsistynyttä porvariston kanssa tehtyä „koalitiota” (t.s. sitä, että porvaristo on tehnyt herrat Tseretelit ja kumpp. narreikseen, jotka auttavat saamaan kansan palvelemaan imperialismia ja imperialistista sotaa).

Me olemme nyt heikkoja, sanoi tsaari elokuussa 1905 taantumuksellisille tilanherroilleen. Meidän valtamme horjuu. Työläisten ja talonpoikain vallankumouksen aalto nousee. Pitää petkuttaa typeriä talonpoikia, lupailta heille kauniita...

Me olemme nyt heikkoja, sanoo nykyinen „tsaari”, bonapartisti Kerenski kadeteille, puolueeseen kuulumattomille Tit Titytsheille, Plehanoveille, Breshkovskajille ja kumpp. Meidän valtamme horjuu. Työläisten ja talonpoikain vallankumous porvaristoa vastaan nousee. Pitää petkuttaa kansanjoukkoja värjäämällä toisenväriseksi se narrinpuku, jota eserräläiset ja menshevistiset „vallankumouksellisten kansanjoukkojen johtajat”, herttaiset ystävämme Tseretelit ja Tshernovit ovat käyttäneet toukokuun 6 päivästä 1917 lähtien kansaa petkuttaakseen. Niille on helppo lupailta „esiparlamenttia”.

Nyt me olemme voimakkaita, sanoi tsaari taantumuksellisille tilanherroilleen kesäkuussa 1907. Työläisten ja talonpoikain vallankumouksen aalto laskee. Mutta emme voi pysytellä vallassa vanhaan tapaan, pelkkä petkus ei riitä. On harjoitettava uutta politiikkaa maaseudulla, on solmittava uusi taloudellinen ja poliittinen liitto Gutshkovien — Miljukovien kanssa, porvariston kanssa.

Näin voidaan kuvata kolme tilannetta — elokuu 1905, syyskuu 1917, kesäkuu 1907 — selittääksemme mahdollisimman havainnollisesti boikottitaktiikan objektiiviset perusteet, sen yhteyden luokkien keskinäisiin suhteisiin. Sortajat pettävät sorrettuja luokkia aina, mutta tämän petoksen merkitys on historian eri ajankohtina erilainen. Taktiikkaa ei voida perustaa vain siihen, että sortajat pettävät kansaa; se on suunniteltava analysoimalla luokkien keskinäisiä suhteita ja niin ulkoparlamentaarisena kuin parlamentaarisenkin taistelun kehitystä *kokonaisuudessaan*.

Esiparlamenttiin osallistuminen on *virheellistä* taktiikkaa, se ei vastaa luokkien keskinäisiä objektiivisia suhteita, ajankohdan objektiivisia olosuhteita.

Olisi pitänyt boikotoida Demokraattista neuvottelukokousta, me kaikki erehdyimme, kun emme tehneet niin. Erehdystä ei kuitenkaan katsota vilpiksi. Erehdyksen me kyllä korjaamme, kunhan vain on vilpitöntä halua kannattaa joukkojen vallankumouksellista taistelua, kunhan vain harkitaan vakavasti taktiikan objektiivisia perusteita.

Esiparlamenttia pitää boikotoida. Pitää mennä työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostoon, mennä ammattiyhdistyksiin, mennä yleensä joukkojen luo. Pitää kutsua *ne* taisteluun. *Niille* pitää antaa oikea ja selvä tunnus: hajalle Kerenskin bonapartistinen kopla ja *sen* väärennetty esiparlamentti, tuo tsereteliläis-bulyginilainen duuma! Menshevikit ja eserrät eivät suostuneet edes Kornilovin kapinan jälkeenkään meidän kompromissitarjoukseemme, eivät hyväksyneet vallan rauhanomaista siirtämistä Neuvostoille (joissa meillä *silloin* vielä *ei* ollut enemmistöä), he ovat luisuneet jälleen suohon: tekemään kadettien kanssa likaisia ja katalia lehmäkauppoja. Alas menshevikit ja eserrät! On taisteltava armotta heitä vastaan. Heidät on karkotettava armotta kaikista vallankumouksellisista järjestöistä, ei mitään neuvotteluja, ei mitään kanssakäymistä noiden *Kishkinien ystävien*, kornilovilaisten tilanherrojen ja kapitalistien ystävien kanssa.

Lauantaina, syyskuun 23 päivänä.

Trotsky oli boikotin kannalla. Bravo, toveri Trotsky!

Demokraattiseen neuvottelukokoukseen saapuneiden bolshevikkien ryhmässä boikotismi kärsi tappion.

Eläköön boikotti!

Emme voi emmekä saa missään tapauksessa hyväksyä Demokraattiseen neuvottelukokoukseen osallistumista. Yhden Neuvottelukokouksen bolshevikkiryhmä ei ole puolueen ylin elin, ja ylimpienkin elinten päätökset on tarkistettava elämäkokemuksen pohjalta.

On hinnalla millä hyvänsä saatava aikaan se, että Toimeenpanevan komitean täysistunto sekä puolueen ylimääräinen edustajakokous tekevät päätöksen boikottikysymyk-

sestä. Boikottikysymys pitää ottaa nyt edustajakokoukseen lähetettävien edustajain vaalien ja *kaikkien* puolueen sisällä toimitettavien vaalien ohjelmaksi. Pitää vetää *joukot* mukaan käsittelemään kysymystä. Valveutuneiden työläisten on otettava asia omiin käsiinsä järjestämällä tätä käsittelyä ja painostamalla „yläportaita”.

Ei voi olla mitään epäilyjä siitä, että puolueemme „yläportaisissa” on havaittavissa horjuntaa, joka saattaa koitua *tuhoisaksi*, sillä taistelu kehittyy, ja tietyissä olosuhteissa horjunta saattaa tietyllä hetkellä johtaa koko asian *epäonnistumiseen*. On kaikin voimin ryhdyttävä taisteluun, puolustettava vallankumouksellisen proletariaatin puolueen oikeaa linjaa niin kauan kuin se ei ole myöhäistä.

Puolueemme „parlamentarisissa” „yläportaisissa” ei kaikki ole niin kuin olla pitäisi; niihin on kiinnitettävä enemmän huomiota, työläisten on valvottava niitä enemmän; parlamenttiryhmiä valtuudet on määriteltävä tiukemmin.

On selvää, että puolueemme on tehnyt virheen. Edistysellisimmän luokan taisteleva puolue ei pelkää virheitä. Pelättävää olisi se, että pidettäisiin itsepäisesti kiinni virheestä tai aiheettomasti hävettäisiin sitä tunnustaa ja korjata.

Sunnuntaina, syyskuun 24 päivänä.

Neuvostojen edustajakokousta on lykätty lokakuun 20 päivään. Venäjän elämän rientäessä nykyistä vauhtia se on miltei samaa kuin lykättäisiin ad Kalendas graecas*. Eserrät ja menshevikit esittävät toistamiseen samaa komediaa kuin huhtikuun 20 ja 21 päivän jälkeen.

Julkaistu ensi kerran v. 1924
„Proletarskaja Revoljutsija”
aikakauslehden 3. (26.) numerossa

Julkaistaan
konekirjoitusjäljennöksen mukaan

* — Ikiajoiksi, Suom.